

ထက်ကျော်
ပညာအားကို ဖိသုံးခြင်း

စာရေးသူ၏ အမှာ လက်တို့ မှာ ကြားတယ်ပဲပြောပြော

Knowledge Age လို့ ခေါ်တဲ့ ပညာခေတ်မှာ ‘ပညာအားကို ဖိသုံးခြင်း’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို သုံးလိုက်မိတာဟာ အလွန်အကျွံတော့ ဖြစ်မယ်မထင်မိပါဘူး။ ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာမှုတွေ ပိုမိုမြင့်မားများပြားလာတဲ့ အချိန်အခါဖြစ်တာကြောင့် ဆုပ်ကိုင်မိတဲ့ ပညာနဲ့ မိမိတို့ ရည်မှန်းရာပန်းတိုင်ကို ရောက်ရှိစေဖို့ အသုံးပြုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပညာအားကိုသုံးပြီး ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတဲ့ မိမိဘဝရဲ့ အခက်အခဲနဲ့ ပြဿနာအားလုံးကို ဖြေရှင်းကြတာဟာ အပြစ်ဆိုစရာတော့ လိုမယ်မထင်ဘူး။

လူတိုင်းပဲ မိမိတို့ ဖြတ်သန်းကျင်လည်နေရတဲ့ ဘဝတွေကို အောင်နိုင်ဖို့ အတွက် ပညာရဲ့ အကူအညီ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ နေရာတိုင်း၊ ထောင့်တိုင်း ရှောင်လွှဲလို့ ရမယ် မထင်ပါဘူး။ လူသားတစ်ယောက်အတွက် မဖြစ်မနေကြုံတွေ့ရမယ့် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး စတဲ့ ဖြစ်ရပ်အသီးသီးမှာ ပညာအားကိုဖိသုံးပြီး သူရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲ၊ အကျပ်အတည်းတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရပါလိမ့်မယ်။ လိမ်လို့ မရပါဘူး။ လွှဲဖယ်လို့ မရပါဘူး။ ရာခိုင်နှုန်းအနည်းနဲ့ အများ အသေအချာ ကြုံတွေ့ရမှာပါ။ ရှောင်လွှဲဖို့ ခက်ပါလိမ့်မယ်။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခုသတိထားရမှာ က လူသားတစ်ယောက်အဖို့ လူ့ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းမှ ပညာကို ရှောင်လွှဲဖို့ မပါပါဘူး။ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပညာနဲ့ ဆက်စပ်ယှက်နွှယ် နေကြရတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ထိစပ် ယှက်နွှယ်နေတဲ့ ၊ ကိုယ်တတ်သိခဲ့တဲ့ ပညာရပ်အသီးသီးရဲ့ အားကိုသုံးပြီး ကိုယ့်ရဲ့ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို တည်ဆောက်ကြရတာ မဟုတ်လား။ တချို့က ဒီကိစ္စကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပြီး တချို့တော့ အားနည်းချို့ယွင်းမှုတွေ ရှိတတ်တယ်။

ဘာကြောင့်လဲ။ အဖြေကတော့ ပညာကို စနစ်တကျ ချဉ်းကပ်လေ့လာနိုင်မှု အားနည်းတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မြန်မာတွေ ပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့ ‘ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင့်’ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကိုယ်နဲ့ နီးစပ် ကျွမ်းဝင်ခဲ့တဲ့ ပညာနဲ့ အဲဒီပညာရဲ့ အင်အားကိုသုံးပြီး ဘဝကို အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်နိုင်ကြရင် ကောင်းပါတယ်။ ပညာအားကို ဖိသုံးတယ်ဆိုတာက ပညာရပ်တစ်ခုကို စနစ်တကျချဉ်းကပ်ပြီး အဲဒီပညာရဲ့ အကူအညီနဲ့ မိမိရဲ့ လုပ်ငန်း၊ မိမိရဲ့ ဘဝကို အောင်မြင်မှုရအောင် ဆောင်ရွက်ကြဖို့ ကို ပြောချင်တာပါ။ မိမိဆောင်ရွက်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရပ်အသီးသီးမှာ သမားရိုးကျမဟုတ်တဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုတွေ လိုပါတယ်။

ပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ပညာရှိဆိုသူတွေရဲ့ ဆိုရိုးစကားတွေ၊ ပညာရှိဆိုသူတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေက လေ့လာစရာကောင်းပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ တွေးထင်မှုနဲ့ လေ့လာချက်တွေဟာ နှောင်းလူတွေကို လမ်းကြောင်းမှန်တွေပေါ်ကို ရောက်ရှိစေဖို့ တွန်းအားပေးနေသလိုပါပဲ။ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ဘယ်သူမဆို ပညာနဲ့ ကင်းကွာလို့ မရပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကို ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် ပညာရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဖြည့်တင်းနေရပါ

တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်တင်းရာမှာ ဆည်းပူးလေ့လာမှု အနိမ့်အမြင့်၊ အထူ
အပါးအလိုက် မတူတဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ရကြပါလိမ့်မယ်။ တချို့က
များများ အောင်မြင်ပြီး တချို့တော့ နည်းနည်းပဲ အောင်မြင်ကြလိမ့်မယ်
။

ကာယကံရှင်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုအနိမ့်အမြင့်၊ အထူအပါးအလို
က် အောင်မြင်မှုများကလည်း ကွာဟသွားတတ်ပါတယ်။ တချို့လူတွေ
က များများ အောင်မြင်ပြီး တချို့က နည်းနည်းပဲ အောင်မြင်တတ်တယ်။
ဒါဟာ အစဉ်အမြဲလိုလို ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကိစ္စပါ။ သေချာတာက သူ့ရဲ့
ကြိုးစားအားထုတ်မှုဟာ ‘ပညာအားကို ဘယ်လောက်သုံးစွဲနိုင်ခဲ့သလဲ’
ဆိုတဲ့ အဖြေက အဓိက ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

လူသားတွေဟာ သူတို့ ရဲ့ လူသားကမ္ဘာကြီး ပိုမိုလှပ၊ ပိုမိုကောင်းမွန်
၊ ပိုမိုနေချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပညာအားကိုသုံးပြီး တည်ဆောက်ခဲ့ကြတ
ယ်။ ဗလာဘဝကနေ ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝတွေကို ပညာအားကိုသုံးပြီး တည်
ဆောက်ယူခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို ငြင်းမရအောင် လက်ခံကြရလိမ့်မယ်။

လူသားတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ ရဲ့ ဘဝတွေကို တိုးတက်
အောင်မြင် ကြိုးပွားဖို့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို အမျိုးမျိုး နား
လည်ကြတယ်။ ပညာဆည်းပူးမှုကို အမျိုးမျိုးနားလည်ကြတယ်။ အဲဒီအ
ထဲက လေ့လာစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စလေးတွေကို ဒီလိုတွေ့ရတယ်။ ပုံပြ
င်ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်တွေမို့ အဲဒီအထဲက လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အမည်နာမတွေ
ကို ချန်ထားခဲ့ပါတယ်။ ပထမအချက်က ပညာဆိုတာဘာလဲ၊ ပညာ ဘ
ယ်မှာ ရှိသလဲ၊ ဘယ်လို သုံးကြမယ်ဆိုတာနဲ့ ဒုတိယအချက်က ပညာကို
ဘယ်လိုရှာဖွေမယ်၊ ဘယ်လိုသုံးစွဲမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။

ပညာဆိုတာ တကယ်ရှိသလားဆိုရင် ခေါင်းညိတ်ရလိမ့်မယ်။ ပညာ

ကို တွေ့မှ မတွေ့ရတာပဲ၊ ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင်မှ မတွေ့ရတာပဲ၊ ထင်ကြေး
တွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အရင်ကလည်း အငြင်းပွားခဲ့ဖူးတယ်။
မိလိန္ဒပညာမှာ ပညာဟာ လေနဲ့ တူတယ်လို့ ဆိုတယ်။ လေကို မမြင်ခဲ့ရ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေရှိမှန်းသိတယ်။ သစ်ရွက်ကလေးတွေလှုပ်လို့ ၊ အဝတ်
အထည်လေးတွေ လွင့်နေလို့ လေရှိမှန်းသိနိုင်တယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ လေနဲ့
တူတဲ့ ပညာဟာ လူ့လောကမှာ တကယ်ရှိနေခဲ့တယ်။ ကျောက်ခေတ်က
နေ ဒီနေ့ ၂၁ ရာစုခေတ်အထိ လူသားတွေရဲ့ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းနေမှု
တွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပညာဆိုတာ လူသားတွေနဲ့ နှိုင်းနှိုင်းယှက်နှို
ယ်နေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ်။

ဒီတော့ အဲဒီလောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပညာကို ရရှိအောင်၊ ထိန်းသိမ်းနိုင်
အောင် လုပ်ကြရလိမ့်မယ်၊ တိုးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ကြရလိမ့်မယ်။ ပ
ညာကို ဘယ်လိုသဘောထားမျိုးနဲ့ သင်ယူမလဲ၊ ဘယ်လောက်
အပင်ပန်းအဆင်းရဲခံပြီး သင်ယူမလဲ ကြည့်ရအောင်။ အရင်က အလွန်
နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ဦးရှိတယ်။ သူ့ဆီမှာ
ပညာသင်ချင်ကြတဲ့ လူငယ်တွေလည်း အများ ရှိနေဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ
ဒီဆရာကြီးဟာ သူ့တပည့်က ပညာကို တကယ့်ကို လေးလေးစားစား
သင်ယူမယ့်လူမျိုး၊ ဇွဲနဲ့ပဲနဲ့ သင်ယူမယ့်လူမျိုးကိုပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူနဲ့
ဘေးမှာ ပညာသင်ယူလိုတဲ့ မင်းညီမင်းသားတွေ၊ သူဌေးသူကြွယ်သား
တွေ ရှိတယ်။ သူက သင်မပေးဘူး။ ပညာသင်ခအတွက် ငွေပုံပေးပေမဲ့
လက်မခံဘူး။ တကယ်ပညာတတ်ချင်တဲ့ သူ၊ တကယ် ပညာကို အသုံးချ
မယ့်သူကိုပဲ သူက သင်ကြားပေးချင်တာ၊ သူ့အနားမှာ တကယ့်ပညာသ
င်ယူချင်တဲ့ လူငယ်တစ်ဦး ရှိတယ်။ ပညာသင်ပေးဖို့ အထပ်ထပ်အခါခါ
ပဲ ဆရာကြီးကို တောင်းပန်ရှာတယ်။

အချိန်ကြာလာတော့ ဆရာကြီးက အဲဒီတပည့်ကို စမ်းသပ်ချင်တဲ့ အ

တွက် မြစ်ဆိပ်မှာ ရေချိုးဖို့ ခေါ်သွားတယ်။ ရေထဲရောက်တော့ အဲဒီသူငယ်ကို ခေါင်းကိုနှိမ်ပြီး ရေနစ်အောင် နှစ်လိုက်တယ်။ ရေထဲက ခေါင်းပေါ်လာတဲ့ အခါ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်နှစ်ပြန်တယ်။ အကြိမ်ကြိမ် ရေနစ်ပြီးတော့မှ ဆရာကြီးက ပညာသင်ယူချင်တဲ့ သူတပည့်ကို မေးပါတယ်။

စောစောက ငါရေနစ်လို့ ရေနစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ "မင်းဘာကို လိုချင်သလဲ" လို့ မေးပါတယ်။ "ရွှေလား ငွေလား" ပေါ့။

"အဲဒီအချိန်မှာ လေကိုပဲ လိုချင်ပါတယ်" လို့ ရေနစ်နေတဲ့ တပည့်က ဖြေပါတယ်။ ဆရာကြီးက တပည့်ဖြစ်သူရဲ့ အဖြေကို နှစ်ခြိုက်လက်ခံပါတယ်။ ရေနစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ သူ့အလိုချင်ဆုံး အရာဟာ လေပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီအဖြေကိုရတော့မှ ဆရာကြီးက ဒီလိုကောက်ချက်ချပါတယ်။

"ပညာကို ရှာဖွေချင်တဲ့ သူတွေဟာ ရေနစ်နေတဲ့ သူတွေ လေကို လိုချင်သလို လိုချင်စိတ် အမြဲရှိနေရမယ်" လို့ ကောက်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။

ပညာကို လိုချင်စိတ်ရှိမှုနဲ့ တန်ဖိုးထားမှုဟာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ ပညာကို ရှာဖွေတတ်ရုံမက စနစ်တကျ အသုံးပြုတတ်မှုဟာ လူသားတစ်ဦးအဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရှိထားတဲ့ ပညာအားကို ဖိသုံးရတဲ့ အချိန်တွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါကို နားလည်ကြဖို့ လည်း လိုအပ်ပါတယ်။

ပညာအားကိုဖိသုံးပြီး မိမိရည်မှန်းရာကို အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြတာ ကောင်းပါတယ်။ အချက်အလက်ရှိနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ စနစ်တကျအသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် ဘဝရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ

ကို အသေအချာရရှိအောင် ကြိုးပမ်းသင့်တယ်။ ဒီစကားဟာ လူအများ စု လက်ခံနိုင်တဲ့ စကားမျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ပညာအားကို ဖိသုံးရတဲ့ အချိန်အခါတွေဟာ လူသားတို့ ရဲ့ ဘဝတွေ မှာ အမှန်တကယ်ပဲ လိုအပ်လာပါလိမ့်မယ်။ တစ်ကြိမ်တည်းဖြစ်နိုင်သလို အကြိမ်အရေအတွက်အမြောက်အမြားလည်း လိုအပ်ကောင်း လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ လူတစ်ဦးချင်းရဲ့ မတူတဲ့ အခြေအနေ၊ အချက်အလက်တွေအရပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ယုံကြည်ပါ။ ပညာအားကို ဖိသုံးဖို့ လိုအပ်တဲ့ အချိန်အခါတွေဟာ ဘဝမှာ ရှိတတ်ပါတယ်။ အမှန်တကယ်လိုအပ်တဲ့ အချိန် ရှိလာခဲ့ပြီဆိုရင် လိုအပ်သလိုသုံးနိုင်ဖို့ သုံးတတ်ဖို့ ပဲ လိုပါလိမ့်မယ်။

ဘယ်သူမဆို ဘဝမှာ ပြည့်စုံဖို့ ခက်ခဲကြပေလိမ့်မယ်။ တစ်ထောင့်မဟုတ်တစ်ထောင့်မှာ လိုအပ်ချက် ရှိနေကြမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီလိုအပ်ချက်ကို ပညာအားကိုဖိသုံးခြင်းနဲ့ ဖြေရှင်းနိုင်ကြတယ်ဆိုတာကို တစ်ခါတစ်ရံ မေ့နေကြတဲ့ သူတွေ ရှိတတ်တယ်။ ဒါကို အမြဲသတိချပ်နိုင်ကြရင် ကောင်းပါတယ်။ ‘ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ’ ဆိုတဲ့ စကားက ထောက်ခံသင့်တဲ့ စကားမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဘယ်သူမဆို ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို ပညာအားကိုဖိသုံးပြီး အောင်မြင်မှု အဆင့်ကို မြှင့်တင်နိုင်ကြရင် ကောင်းပါတယ်။ ဒါဟာ သူတစ်ဦးတည်းကိုသာမက လူ့လောက၊ လူ့ကမ္ဘာအတွက်ပါ အကျိုးသက်ရောက်မှု ကြီးကြီးမားမားတွေ ရရှိစေလိမ့်မယ်။

‘စိမ်းလန်းသောအနာဂတ်အတွက်...’

မျှော်လင့်မှုများ

လူဆိုတာ မျှော်လင့်မှုနဲ့ အသက်ရှင်ကြသတဲ့ ။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မျှော်လင့်မှုတွေရှိတတ်တယ်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ ဆူကြူနိမ့်မြင့်မရွေး၊ လူမျိုးဘာသာမရွေး တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်တတ်ကြတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီတော့ နိုင်ငံတော်အစိုးရနဲ့ အလုပ်ရှင်တွေကြား၊ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားတွေကြား၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ ဖောက်သည် တွေနဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေကြားမှာ မတူတဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေ အသီးသီး ရှိနေကြတာဟာ ဓမ္မတာသဘော ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်တဲ့ အဲဒီကိစ္စတွေဟာ လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြေရှင်းလို့ ရတတ်တဲ့ အခါတွေ ရှိသလို တစ်ခါတစ်ခါမှာ တော့ အင်မတန် ဖြေရှင်းရခက်တတ်ပါတယ်။

ပထမဆုံး နိုင်ငံတော်အစိုးရရဲ့ မျှော်လင့်မှုနဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေကို ကြည့်ရအောင်။ ဘယ်အစိုးရမဆို လုပ်ငန်းရှင်တွေဆီက အခွန်ငွေကို မျှော်လင့်တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအခွန်ငွေတွေ ရဖို့ အတွက် တရားမျှတတဲ့ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းကောက်ခံလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီဥပဒေတွေဟာ ပကတိအခြေအနေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် အချိန်ကာလနဲ့ အခြေအနေတွေအလိုက် အလျော့အတင်း လုပ်ကြပါတယ်။ ဒါမှ သာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အသက်၀၀ ရှူနိုင်တဲ့ အနေအထားတစ်ရပ်ကို ဆုပ်ကိုင်မိမှာ ကိုး။ အစိုးရအလုပ်က အခွန်အခနဲ့ အတူ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် သူ့ဒေသ၊ သူတိုင်းပြည်က အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ လူတွေ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလ

မ်းတွေ ရရှိဖို့ အတွက် မျှော်လင့်တတ်တယ်။ ကုန်ထုတ်စွမ်းအား ကောင်းမွန်စေဖို့ ကိုအားပေးရင်း အရည်အသွေးမြင့်ပစ္စည်းတွေ များများ ထွက်လာနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်တတ်ပါတယ်။ ရလာတဲ့ အခွန်အခ တွေနဲ့ တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို အမြင့်ဆုံးအထိ မျှော်လင့်မှာ အမှန်ပါပဲ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ GDP တိုးတက်ရေးကို မျှော်လင့်မိမှာ အမှန်ပဲဖြစ် ပါတယ်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေ၊ ဒါမှ မဟုတ် လုပ်ငန်းရှင်တွေကတော့ သူတို့ ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်က လုပ်ငန်းကနေပြီး အမြတ်အစွန်းများများ ရရှိရေးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ ရေတိုပုံမှန်အမြတ်ရရေးအပြင် ရေရှည်မှာ ရှယ်ယာတန်ဖိုးတွေတက်လာဖို့ မျှော်လင့်မိမှာ သေချာပါတယ်။ အချုပ်အနေနဲ့ ကတော့ ရေတိုရေရှည်အကျိုးရှိရေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေရဲ့ အဓိကမျှော်လင့်ချက်ကတော့ သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်းကြီး ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေဖို့ ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေရဲ့ အဓိကမျှော်လင့်ချက်အနေနဲ့ ဒီလိုမြင်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလိုပဲ အလုပ်သမားတွေဘက်မှာ လည်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ကာယလုပ်သားတွေ၊ ဉာဏလုပ်သားတွေ (တာဝန်ခံနဲ့ အရာရှိတွေအပါအဝင်)လည်း သူတို့ ဘဝအတွက် လိုအပ်တာတွေကိုမျှော်လင့်ရင်း အလုပ်လုပ်ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ မတူတဲ့ ပညာအရည်အချင်း၊ မတူတဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ မတူတဲ့ လုပ်ငန်းစွမ်းဆောင်ရည်အရ မတူတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိနေတတ်တယ်။

ဥပမာ- ကုမ္ပဏီကြီးတွေရဲ့ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဟာ လစာငွေ မြင့်မြင့်မားမား ရရှိရေးဖြစ်သလို ကုမ္ပ

ဏီက ချီးမြှင့်မယ့်ဆုကြေး (Bonus) ကိုလည်း အထူးမြင့်မားစွာ မျှော်လင့်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုပဲ သူတို့ ထက်တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ မန်နေဂျာတွေ (အဆင့်အသီးသီး မန်နေဂျာတွေ၊ လုပ်ငန်းတာဝန်ခံတွေ ပါနိုင်ပါတယ်) ကတော့ လစာတွေ၊ ဆုကြေးငွေတွေ များများ ရဖို့ မျှော်လင့်မှုသာမက ရာထူးမြန်မြန် တက်နိုင်ရေးကိုပါ မျှော်လင့်မှု ထားတတ်ကြပါတယ်။ တာဝန်က အနားမယူခင် တစ်စုံတစ်ရာ မြင့်မားတဲ့ ရာထူးနေရာ တစ်နေရာကို ရောက်ရှိရေးဟာ သူတို့ ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်သလို ရာထူးသက်တမ်းပြည့်လို့ ဒါမှ မဟုတ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ အသက်အရွယ်ကို ရောက်လာလို့ ပင်စင်ယူရပြီဆိုရင်လည်း ပင်စင်လစာ မြင့်မြင့်မားမား ရရှိရေးကို မျှော်လင့်ကြတယ်။ ဒါမှ ဘဝလုံခြုံရေး ရှိမှာ ကိုး။

အနိမ့်ဆုံးလစာ သတ်မှတ်ချက်နဲ့ အတူ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လစာပိုမိုရရှိရေး၊ လစာကို မှန်မှန်ကန်ကန်ရရှိရေး၊ ဆုကြေးငွေ (Bonus) ရရှိရေး၊ အချိန်ပိုလုပ်အားခရရှိရေး (Overtime Charges) အပြင် ဘဝလုံခြုံရေးကိုပါ အလုပ်သမားအများ စုက မျှော်လင့်ကြတယ်။ အနာဂတ်မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ရှင်သန်ခွင့်ရှိတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ဘဝဟာ သူတို့ ရဲ့ ဆန္ဒ (မျှော်လင့်ချက်)ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး သူတို့လို ဘဝတူအလုပ်သမားတွေကို ကာကွယ်ပေးမယ့် အဖွဲ့အစည်းမျိုးကိုလည်း အလုပ်သမားတွေက မျှော်လင့်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ ရဲ့ ရှေ့မှာ ခိုင်းသဖွယ် ကာကွယ်ပေးမယ့် အလုပ်သမားသမဂ္ဂတွေဟာ သူတို့ ရဲ့ မျှော်လင့်မှုဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်သမားတွေက အလုပ်သမားသမဂ္ဂ ပေါ်ပေါက်လာရေးကို မျှော်လင့်သလို အလုပ်သမားသမဂ္ဂတွေ ပေါ်ပေါက်လာရင် အဲဒီသမဂ္ဂတွေရဲ့ ထပ်ဆင့်မျှော်လင့်မှုဟာ ဘာလဲဆိုတာ သိဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ အလုပ်သမားသမဂ္ဂရဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေကတော့ ယေဘုယျအားဖြင့် အလုပ်သမားတွေရဲ့ အနိမ့်ဆုံးလစာ သတ်မှတ်ချက်နဲ့ အတူ အလုပ်သမားရပိုင်ခွင့်

အခွင့်အရေးတွေ အပြည့်အဝ ရရှိနိုင်ရေးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ ဝန်ထမ်းသက်သာချောင်ချိရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍတွေ ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးလာဖို့ အတွက်လည်း မျှော်မှန်းလုပ်ကိုင်ကြလိမ့်မယ်။ မျှော်လင့် ယုံကြည်နေကြမှာ လည်း အမှန်ပါပဲ။

အလုပ်သမား အစည်းအရုံးတွေ၊ သမဂ္ဂတွေမှာ အလုပ်သမားဥပဒေ တွေရှိဖို့ ၊ အဲဒီဥပဒေတွေဟာ အလုပ်သမားတွေရဲ့ ဘဝကို လုံခြုံမှုရှိ အောင် အကူအညီပေးနိုင်ဖို့ ကိုလည်း သူတို့ မျှော်လင့်ကြမှာ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အသက်မပြည့်မီဘဲ လုပ်ငန်းခွင်ထဲရောက်လာတဲ့ လူမမယ် ကလေးအလုပ်သမားတွေကို ကန့်သတ် တားဆီးပေးနိုင်ဖို့ ကိုလည်း အလိုရှိကြပါလိမ့်မယ်။

ဒါတွေအပြင် တကယ်ချဲ့ရင်ချဲ့သလို တွေ့လာနိုင်တာက ဖောက်သည့် တွေ (Customers) ရဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေ၊ ပေးပို့တင်သွင်းသူတွေ (Suppliers) ရဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေ၊ ယှဉ်ပြိုင်ဘက်တွေ (Competitors) ရဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေကိုပါ ထပ်မံခွဲခြား လေ့လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါတွေကို အသေးစိတ်ခွဲကြရင်းက ပိုမိုများ ပြားတဲ့ အလွှာတွေက လူပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ အတောမသတ်နိုင်တဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေကိုပါ တွေ့ကြရဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ‘တေးမျိုးရယ်စုံ... ကုန်နိုင်ပါပေပဲ’ ဆိုသလို ကုန်ခန်းနိုင်ဖွယ်မရှိ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

နောက်ထူးခြားတာက အဲဒီမျှော်လင့်မှုတွေဟာ အသေရပ်နေတာမဟုတ်ဘဲ ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂရဲ့ ထူးခြားချက်တွေအရ ပြောင်းလဲနေတတ်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မူလက မှန်ကန်တယ်လို့ ထင်ပြီး သတ်မှတ်ထားတာတွေဟာလည်း အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ ပြောင်းလဲသွားတာတွေ ရှိလိမ့်မယ်။ နိဂုံးချုပ်လိုက်ရင် လူတိုင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတိုင်းဟာ မျှော်လင့်

မူတွေ ရှိတတ်ကြတယ်။ အဲဒီမျှော်လင့်မှုတွေဟာလည်း ပြောင်းနေတတ်
တယ် ဆိုတာပါပဲ။

ရည်ညွှန်း- မျိုးဟိန်း၏ Corporate Governance &
Stakeholder Management ကို မှီးပါသည် ။
Myanmar B2B Management Magazing
အတွဲ (၁)၊ အမှတ် (၁)၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်။
